

BUITEN

5^E JAARGANG N^O. 43.

ZATERDAG 28 OCTOBER 1911.



Foto J. H. Martelhoff.

HET KASTEEL WELDAM. ACHTERZIJDE.

(In het vorige nummer heeft de zetter boven dezen titel een verkeerde plaat geplaatst, die tegelegenrijd bij het betreffende artikel met het juiste onderschrift opnieuw in dit blad zal worden opgenomen).



INHOUD:

UIT FRANKRIJKS WILDERNIS, V, DOOR JOHAN SCHMIDT BLZ. 506
 HET KASTEEL WELDAM (SLOT), GEÏLLUSTR. BLZ. 505 EN 508—511
 VOOR VRIENDEN VAN DE 1001 NACHT (SLOT) BLZ. 509
 ALS 'T WINTERT, DOOR A. B. WIGMAN, GEÏLL. . BLZ. 510—514
 HOOGHE BERGEN EN KLEINE LEVENS, GEÏLLUSTREERD . BLZ. 514
 KOLENBRANDERS OP DE VELUWE, TWEE ILLUSTRATIES. „ 516
 ALBUMBLAD (GEDICHT), DOOR J. H. DE VEER . . . „ 516

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.

Alle kopij ook die met illustraties, zoomede afzonderlijke illustraties (fotograficën, teekeningen, enz.), gelieve men te zenden aan de redactie, Rokin 74—76, Amsterdam. Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's.

De uitgevers verzoeken beleefdelyk ait blad te noemen als men naar aanleiding van eene advertentie, een aanvraag of een bestelling aan een adverteerder doet.

Het auteursrecht voor den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de Wet van 28 Juni 1881, Stbl. No. 214.



UIT FRANKRIJKS WILDERNIS.

V. DE GENTLEMAN-CAMBRIOLEUR.

WAT ik u nu vertellen ga, is dáárom buitengewoon van beteekenis, wyl het gebeurde zulk een eigenaardig licht werpt op zeker deel der fine fleur van het duistere Parijs, dat op de meest geraffineerde wijze plundert en rooft, zonder de politie, of tenminste eerst door een gelukkig toeval, achter hun bestaan komt. Ik stipte reeds in een der voorgaande bijdragen aan, hoe Parijs, behalve door apachen van het ordinarste soort, door den gentleman-inbreker wordt geterroriseerd, waarvan niemand vermoedt hoe en waarvan hij leeft. Wonende in de Champs Elisés, in een der duurste huizen, doet hij alles royaal. Hij loopt nooit, rijdt, heeft een leger van bedienden en beweegt zich zoo elegant, kleedt zich zoo chic dat geen sterveling ook maar veronderstelt met een der gevaarlijkste cambrioleurs te doen te hebben, wanneer deze den fijnen man in de club of restaurant ontmoet. Gewoonlijk heeft hij zijn eigen loge in comédie en opéra en draagt, wat het verraderlijkste is, veelal een adellijken titel, in het buitenland gekocht. De weelde waarmede hij zich omgeeft, waarborgt hem absoluut vertrouwen. Zijn toilet is uitermate gesoigneerd en in niets, noch zijn manieren, noch zijn voorkomen is zulk een apache van 'n werkelijk heer te onderscheiden, daar het gewoonlijk 'n man is, die een beter verleden heeft gehad, zoo hij al niet van een aanzienlijke familie stamt. Zeer zeker is dit type een der belangwekkendste van het gilde, daar hij, als hoofdman, meestal de geheimzinnigste ondernemingen op touw zet en over een geheele bende straat-apachen beschikt om zijn plannen ten uitvoer te brengen. In de deftigste en voornaamste kringen beweegt hij zich. Niet zelden gebeurt het dat hij zelfs tot vorstelijke salons toegang heeft. Onder het mom van amusant causeur hoort hij zijn slachtoffer uit, sluipt ongemerkt overal rond, is, dikwijls als huisvriend, van veler familie-aangelegenheden op de hoogte, welke hij ten zijnen nutte aanwendt. Er zijn voorbeelden dat de meest vertrouwde vriend, eenmaal ontmaskerd, de laaghartigste misdadiger bleek te zijn, waartegen niemand zich wapenen kon, daar zijn naam en schijnbaar groot fortuin, misleidt. Hij dringt zich op met een tact, een ongekunstelde vriendelijkheid, een welwillendheid en jovialiteit waaraan niemand ontkomt. Hij is, kortom, de verleider van alle huisgenooten. O, 't is niet zelden gebeurd dat hij, na eerst de vrouw des huizes verleid te hebben, de dochter ten val bracht. Dat alle leden van het gezin met hem op goeden voet stonden, ieder afzonderlijk alleen met zijn (haar) geheim. 't Is maar al te waar, de Arsène Lupin is geen fantaisie van Leblanc. Arsène Lupin bestaat, leeft onder allerlei vermommingen. Hij is de verkenners, de spoorzoeker, de zonder persoonlijk gevaar behuisterende, beloerende, vaak juweelen stelende dief, de zoete salonheld met gemakkelijke manieren, die slechts heeft toe te tasten naar wat van zijn gading is, door niemand op de vingers gekeken of bespiedt. Voor elkeen is hij de opofferende gulhartige vriend, speelt met de liefde, belooft niets, nooits iets, blijft hoffelijk steeds op prooi speurend. Elk woord dat hij spreekt is speculatief, iedere blik taxeerend. En wanneer hij huiswaarts keert weet hij telkens zijn buit, bereikt ongezien zijn mannen, opdat zij weten

hoe te handelen, als de tijd gekomen is om hun slag te slaan. Waar gevaar dreigt is hij nooit te vinden. Hij blijft de heer van de Champs Elisés, slaapt op zijn zijden kussens, wanneer 's nachts de politie een drijfjacht houdt en honderden arresteert om zijnentwil. Want veelal is een brutale inbraak de aanleiding daartoe. 'n inbraak door den gentleman voorbereid. En 't ergste is dat hij zelf dikwijls de politie waarschuwt, om op die wijze zich van ongewenschte elementen te ontdoen, zeker als hij is door geen hunner verraden te worden, daar geen der bondgenooten hem verdenkt, gewoon als deze zijn aan de nachtelijke jachten der politie. Echter, óók komt 't voor dat de gentleman-cambrioleur zijn zaken geheel alleen afdoet en hij geen rodeurs voor zich laat werken. Dat zijn de heeren, die overdag hunne visites rijden en 's nachts er op uit gaan om het begerde te bemachtigen. Dat zijn de schelmen, die in alle standen gevonden worden bovendien. Waartegen evenzoo geen bescherming helpt, onbekend als ze zelfs zijn bij de „collega's". Dat soort drijft voor eigen rekening de affaire. Het spreekt vanzelf, dat de politie op hèn al heel weinig vat heeft en 't gebeurt dan ook zeldzaam dat zij gevangen worden, want uiterst voorzichtig gaan deze gredins te werk. Wachten weken en maanden en slaan dan eerst hun slag als ze zich volkomen veilig wanen. Deze menschen leven er niet van, hebben menigmaal een dagbetrokking en stelen met geen ander doel dan zich eens goed te vergasten op wat Parijs aan overdaad biedt. Van laatste genoemde categorie herbergt la ville lumière er velen. Men wil aan het torentje dan ook volmondig toegeven, dat men machteloos tegenover diegenen staat.

Maar erger dan zij, erger en gevaarlijker is vooral de aristocratie van het apachendom, Van een dier intressante boosdoeners, nu, ga 'k u verhalen.

* * *

Graaf de Pallace bewoner van een groot hotel aan de Champs Elisés, was een diergenen wier levensstandaard zoo hoog werd geschat, dat de voornaamste leveranciers wedijverden om hem te bedienen. Zijn crediet was onbepert en wat hij maar wenschte te hebben, hoefde hij maar te bestellen. Want zijn roem als solied-betalend man had 't geheel handeldrijvend Parijs doordrongen. Er waren er maar weinigen die zich konden verheugen in een renommée als de zijne. Tout Paris bewoog zich in zijn rijk-gemeubeld hotel, genoot er van zijn uitgezochte spijzen en aller charmantste discoursen. De geheele beau monde dong om zijn gunst, daar hij niet alleen millionnair scheen, doch bovendien een allergeestigst man was, die de kunst verstond, gedurende de vier jaren dat hij zich te Parijs gevestigd had, een der meest geziene gasten en gastheer te zijn. Onberispelijk, welgemanierd man van meer dan aangenaam uiterlijk, leefde hij zijn weelderig leven met het gemak, de kalmte en accuratesse, alleen de echte lebemann eigen. Zijn vertrouwen-gevende oogen, zacht en raadselachtig hadden de dames tot 't diepst hunner zielen geroerd, de mannen het volkomen vertrouwen afgedwongen. Als hij ter neer zat, te midden van het druk bewegen der gasten, tijdens een soirée, of jour, leek hij de meest dichtertelijke fantast. Zijn met donker krullenden baard gemaskerd gezicht, bleef elkeen geheimzinnig, maar aantrekkelijk. Geen spoor van laagheid op dat edele gelaat, waarvan de trekken onder den baard verborgen lagen. 't Was 'n fijne bleeke kop, waaraan de volle, even over de ooren neerkrullende lokken de matte uitdrukking gaven van het vermoede genie, dat zich alleen maar moeite geeft te denken, zonder ooit behoefte te gevoelen, zijn gedachten vast te leggen in geschrift of anderszins. Zijn rok of evening-dress kleedde hem bijzonder goed, gaven zijn slanke gestalte het eigenaardige dat men alleen bij hoog-nobeke figuren aantreft. Volmaakt man van de wereld, mengde hij zich dan eerst in een gesprek, als hij doortoe verplicht was, wat veel gebeurde, daar zijn uitnemende wijze van spreken, zijn sonoor, wel gemodeleerd geluid, allen verbaasden en aangename afleiding bezorgden bij de frivole gesprekken. Zijn discours bleef steeds belangwekkend, daar hij nooit zich herhaalde en steeds weer iets nieuws te vertellen wist van zijn verre reizen in de binnenlanden van Afrika. Daarenboven was zijn oordeel massgebend, want zijn kritiek was vernietigend als hij een maatschappelijk kwaad besprak of scherp vonnisde het toenemend apachendom. 't Curieuse was, dat, hoewel een sterk-meelevend man, hij nooit lachte. Goed, welwillend en uitermate wellevend, kon nimmer een geestig of grappig gezegde hem doen glimlachen evenmin als het vertellen van hoogst komische geschiedenissen 't aanwenden van satyrische woordspelingen door hem zelf. Hij bleef strak en waardig, terwijl de omringenden zich kostelijk amuseerden. Men zei dat hij het verlies van den een of anderen bloedverwant betreunde, want de kleine zwarte knoopjes in zijn overhemd deden veronderstellen dat hij rouwde; ofschoon hij er nooit oversprak, zelfs niet op zinspeelde. Zoo leefde de graaf de Pallac tusschen de rijke bewoners van de duurste en in dit geval voornaamste wijk van Parijs. Was 't dus te verwonderen dat vele dames een zeer geschikte echtvriend in hem zagen? Maar hij, van beschaving om niet met tact elken aanval af te kunnen weren. Wel liet hij zich inlichten omtrent 't fortuin van vele huwbare jonge dames, maar deed dat meer uit belangstelling, dan uit nieuwsgierigheid. Wel sprak hij soms van eigen bezittingen, van de winsten en opbrengsten, maar verzekerde tegelijk dat hij moest oppassen om het financieele evenwicht niet te verliezen daar de courses te Auteuill, te Chantilly enz., wel wat veel geld ver-

slonden den laatsten tijd. Doch dat laatste was badinage, duidelijk te bemerken, al zei hij het niet. Het scheen wel 'n man van een fabelachtig inkomen, want zijn eenvoud was veelzeggend op dat punt. In geen enkel opzicht deed hij parvenu-achtig en waar het geld betrof veranderde hij onmiddellijk van onderwerp. En juist om zijn tact en eenvoud had hij 't te danken, dat men hem betrok in allerlei kleine geheimen. Dan was 't 'n mama, die hem verzocht zijn inzichten kenbaar te maken, betreffende een mogelijk huwelijk van haar kind, 'n andermaal 'n papa, die orde op zijn zaken wilde stellen, en hem raad vroeg, vanwege zijn onderzanding. Zelfs jonge dames deelden hem kleine vertrouwelijkheden mede, die hij met de dankbare gratie van den gentleman dan aanvaarde. Zoo had men hem veel medegedeeld, waarin hij belang bleek te stellen, als daar zijn; gewoonten en gebruiken van enkele families, enz. Zelfs wist hij, dat hier en daar, gedurende enkele maanden, juweelen, ringen en andere kostbaarheden verdwenen waren, en had hij eens moeten vernemen hoe men 'n kamenier beschuldigd had. Met warmte had hij toen voor het meisje gepleit, beweerende dat slechts bewijzen de ware zekerheid gaven en dat zoo menigmaal men zich vergiste door op den schijn af te gaan, temeer daar geen enkel bewijs tegen de kamenier kon worden ingebracht. Na 't verdwijnen van een waardevollen zegelring had hij de pijnlijke situatie doorgemaakt, dat in bedekte termen, de bestolen echtgenoot zijn gade beschuldigde den ring beleend te hebben, daar spijzucht een der hoofdeugden van haar was, waarvoor als bewijs werd aangevoerd, dat zij al meer-malen een bijou ten gelde had gemaakt. En liefst werden die dingen voor anderen verzwegen, werd niemand iets gewaar, met uitzondering van den graaf De Pallac, die als goed huisvriend de oorzaak der nervositeit van zijn gastheer of vriendin wilde weten en door zachten aandrang een opbiechten wist te ontlokken, onder belofte over alles te zullen zwijgen. Een enkele maal gaf hij 'n wenk, uitte hij veronderstellenderwijze zijne vermoedens, maar zoo tactvol dat de zich beklagende niet recht wist of hij zelf dan wel De Pallac eenige verdenking koesterde. 't Was maar in zwakke poging van hem om den aandacht te vestigen op iets dat de bestolene misschien zou kunnen ontgaan. Zeker, 't was altijd gevaarlijk iemand te beschuldigen, te verdenken zelfs, onverantwoordelijk eigenlijk, want n'est-ce pas, men kon 't voorwerp verloren hebben — maar 't kon vanzelf nooit kwaad, de bedienden goed te observeren. Het apachisme was hereditair tegenwoordig, en zoovelen onder den invloed van dat gespuis. En graaf De Pallac wist al doende de overtuiging vast te leggen, dat de dief onder het personeel moest schuilen. Was hij dan heengegaan, uitgelaten als goed vriend, stapte hij eventjes glunderend in zijn auto, rolde daar een sigaret, vergenoegd zich rijden latend naar de club waar hij gewoon was te dineeren. Meestal passeerde hij dan de avonden in zijn loge, of maakte gebruik van een der vele invitaties tot bijwoning der avondpartijen. Keerde daarna naar huis terug, ver na middernacht. Dikwijls evenwel maakte hij gebruik van speciale nachtfeesten, waarvoor hij zich kleedde als werkmans, vagebond of wat dan ook. Hij had een geheele garderobe daarvoor. Vroeger thuisgekomen dan gewoonlijk, trok hij zich dan in zijn cabinet de toilet, waar geen bediende komen mocht, terug. Behoedzaam sloot hij alle deuren af, niet-tegenstaande geen zijner domestiques op deze verdieping verbleef, en zeker geen gemakkelijke taak zouden hebben om tot het cabinet de toilet door te dringen, dat gelegen was achter zijn cabinet de travaille, waarvoor ijzeren deuren den toegang onmogelijk maakten. In dat vertrekje nu, vermomde hij zich. Zorgvuldig kleurde hij zijn baard vuil, zette een pruik op en wist zijn gezicht zeer te verouderen door allerlei hulpmiddelen. Met veel overleg volgde dan het uitzoeken van zijn kostuum, meestal een gehavend manchester pak en groote bemodderde schoenen. Na eenige instrumenten behendig in de voering van zijn jas verborgen te hebben, verliet hij dan 't huis. Eerst, nadat hij 's nachts was vertrokken, riep hij 'n rijtuig aan, liet zich brengen naar de Moulin de la Galette, of 'n cabaret van de boulevard Barbès, toog er daarna op uit, waar hij wist dat een z.g. groot nachtfeest hem wachtte. Dat was daár waar niemand aanwezig kon zijn, gelijk hij des daags had vernomen. „Des nachts wanneer de meeste menschen slapen, zingt vader Jean in de voddenrapers van Parijs, ga 'k welgemced mijn woning uit. Ga ik op straat om vodden op te rapen en vindt dan menigmaal een goeden buit”, en zoo dacht De Pallac met hem. Alleen hij hoefde niet te twijfelen of hij 'n buit zou vinden, want De Pallac, alias Adolf Latopie, wist de zijne te bemachtigen. De gentleman-cambrioleur had immers zijn kanalen, was toch de boezemvriend van vele rijken, die hem in staat stelden van veel op de hoogte te komen, wat met hem weinigen konden weten. De duur van afwezigheid der bewoners, de plaats waar het geld verborgen was, de werking van de coffre-fort enz. alles was hem bekend. 't Werd hem dus zeer gemakkelijk gemaakt, hij had niets te doen dan de bestolenen te beklagen en eventuele verdeningen voorzichtig vergoelijkend te uiten. Zeker 'n enkele maal was 't wel eens gebeurd dat hij slaap-dronken thuisgekomen, wat onhandig 'n vermommings-kledingstuk had laten slingeren, maar dat gebeurde zeldzaam en als zijn kamerdienaer er mede kwam aandrigen, lachte hij; en verklaarde zoo passagère mogelijk, dat hij zijn masqué-kostuum had vergeten op te bergen. Maar bezocht de gentleman des nachts „feesten”, overdag „werkte” hij. Ziehier op welke wijze. Hoewel rouwende over een familielid, bezat graaf De Pallac, toch een goede vriendin, 'n chike dame die met hem arbeide des daags, of liever het

werk van hem overnam. Dat ging zoo. Al boulevardeerend, gebeurde het meer dan eens, dat De Pallac, voor een juweliers-étalage staand, den lust in zich voelde opkomen oen en ander kleinood voor 'n goede kennis te koopen. 'n Collier, 'n gouden met brillanten bezette broche of iets dergelijks. Ging dan binnen en liet de juwelier een berg van kostbare sieraden voor zich uitstallen. Moeilijk in zijn keuze kon hij dan langen tijd bezig zijn, de schitterende en glanzende weelde-artikelen in de handen te nemen, ze weer neer te leggen, om daarna van voren af aan uit te zoeken. Helaas, geen beslissing kunnende nemen, moest hij enkele kleinodiën afzonderen en deze den juwelier in bewaring geven daar hij morgen met mama de beslissingskeuze liever aan haar overliet. Daarna, zijn kaartje achterlatend, de winkel verlatende, verdween hij, waarop kort na hem een deftige dame, het magazijn betrad. Ook zij zocht en vroeg prijs doch moest, niet tevreden, den juwelier met zijn schatten alleen laten, hem belovend spoedig terug te komen. Intusschen echter had de juwelier bemerkt, dat, na het weggaan van den graaf De Pallac 'n gouden ring vermist werd en droeg onmiddellijk de recherche op hem te volgen. Nog op straat aangehouden, werd hij dan in het dichtst bijzijnde bureau gefouilleerd ondanks zijn groote verontwaardiging. Niets werd echter op hem bevonden en met allerlei excuses liet men hem vrij. Wat was echter geschied. Onderwijl hij druk bezig bleef de sieraden te bekijken, gelukte het hem den ring onder aan den toonbankrand met 'n stukje kneedbare was te bevestigen. Vanzelf konden dus de fouilleerde rechercheurs niets op hem vinden en mocht hij straffeloos den juwelier beleedigen en zelfs tot 'n duel uitdagen, teneinde de hem aangedane vernedering te wreken. De dame evenwel, die eenigen tijd na hem kwam, moest de door hem begonnen arbeid beëindigen, en peuterde al schertsend en pratende den ring los, waarna ze veilig de bijoutier kon verlaten; te meer daar zij meesttijds eerst den volgende dag kwam en dus alle verdenking daardoor ontliet, waaraan zij wellicht, als de diefstal nog niet ontdekt was, blootstond, bij aldien zij te vlug na De Pallac den ring kwam halen. Dat hing echter van den toonbankrand af: kon de ring spoedig onder den rand ontdekt worden, doordat dezen te smal was, moest hij zoo gauw mogelijk den winkel uit gesmokkeld worden, wat wel een gevaarlijk werk mag heeten, maar met dat al eerst pas door een toeval uitkwam, doordat de „dame” den ring bij ongeluk liet vallen. Doch wat geenszins tot de ontdekking en ontmaskering van graaf De Pallac aanleiding gaf: Madame liet zich straffen, zonder hem te noemen. Neen, graaf De Pallac, den titel had hij eerlijk gekocht en betaald, werd door eigen onvoorzichtigheid flambé (geknipt). Dat ging zoo. Als gewoonlijk er op uit geweest zijnde, was hij door een onvoorzichtigheid of noodlottige samenloop van omstandigheden, in een der nachtkroegen verzeild geraakt. Zich amuseerende, had hij meer wijn en absynth tot zich genomen dan wel, met het oog op zijn „beroep” verstandig was te gebruiken. Onder de hem niet kennende kameraden in een kelder in een der zijstraatjes van de Rue Rivoli, was hij verleid tot drinken en jool maken. De deftige graaf De Pallac had zich hier kunnen geven en die vreugde gezocht waaraan hij eigenlijk in waarheid behoefte had. Zich zoo lang bedwongen hebbende, was 't 'm eindelijk onmogelijk geweest zich te beheerschen en gedreven door verklaarbare nieuwsgierigheid en kameraderie, had hij 't hoofd verloren bij zooveel ongedwongenheid en vroolijkheid. De Louis had hij er laten rollen en langzamerhand geheel après boire, de eene flesch na den anderen met de nieuwe vrienden geleedigd. En zoo was 't gekomen, dat graaf de Pallac alle voorzorgen had laten varen en in een toestand van totale hulpbehoevendheid in zijn hotel was aangekomen, door een taxi thuisgebracht en met geheel ledige zakken, daar zijn nieuwe vrienden hem alles in zijn gulle bui hadden ontrold. Boven op zijn kamer, had hij zich met moeite ontkleed, woedend in onzekere tasting zijn garderobe doorzocht, begrijpend dat men hem het gestolen geld weer had ontroofd. Zoo was hij in slaap gevallen, verrast door Morpheus, zonder hem de gelegenheid te laten zijn plunje te verbergen. En daaruit volgde de ontmaskering van den graaf, den fijnen gentleman de Pallac. Het nieuwe kamermeisje n.l. dat 's morgens meneer op den vloer vond, werd een weinig verrast, doordat ze een electrisch lantaarntje naast hem zag liggen, alsmede een pince-monsieur 1), wat haar wel wat vreemd voorkwam. Parisienne, dus 'n weinig kwaaddenkend, besloot ze de politie te waarschuwen, wyl bij onderzoek van zijn jas een geheel stel werktuigen in zijn voering verborgen waren. De politie kwam, rekende hem in en nu bleek, dat graaf De Pallac dezelfde was, dien men van ringendiefstal had verdacht. Bij confrontatie kwam bovendien uit, dat de gentleman een ontvluchte boef was die, tot twaalf jaar travaux forcés veroordeeld, van het ysle de Roi wist te ontsnappen en in de Champs Elisée begonnen was de zaak op grooten voet te exploiteeren. Aldus de ontmaskering van graaf De Pallac, waaromtrent heel wat te doen is geweest, daar de greudin, behalve de juweelen van menig „standgenoot”, de intieme geheimen wist machtig te worden. 't Was juist gezegd wat de Journal betreffende deze geschiedenis schreef: „'n Arsène Lupin die nog op de strafkolonne in Afrika menig familiegeheim bezit en vele menschen in voortdurenden angst doet leven”. Dit is een van het type der gentleman-cambrioleurs.

JOHAN SCHMIDT.

1) Breekijzer.

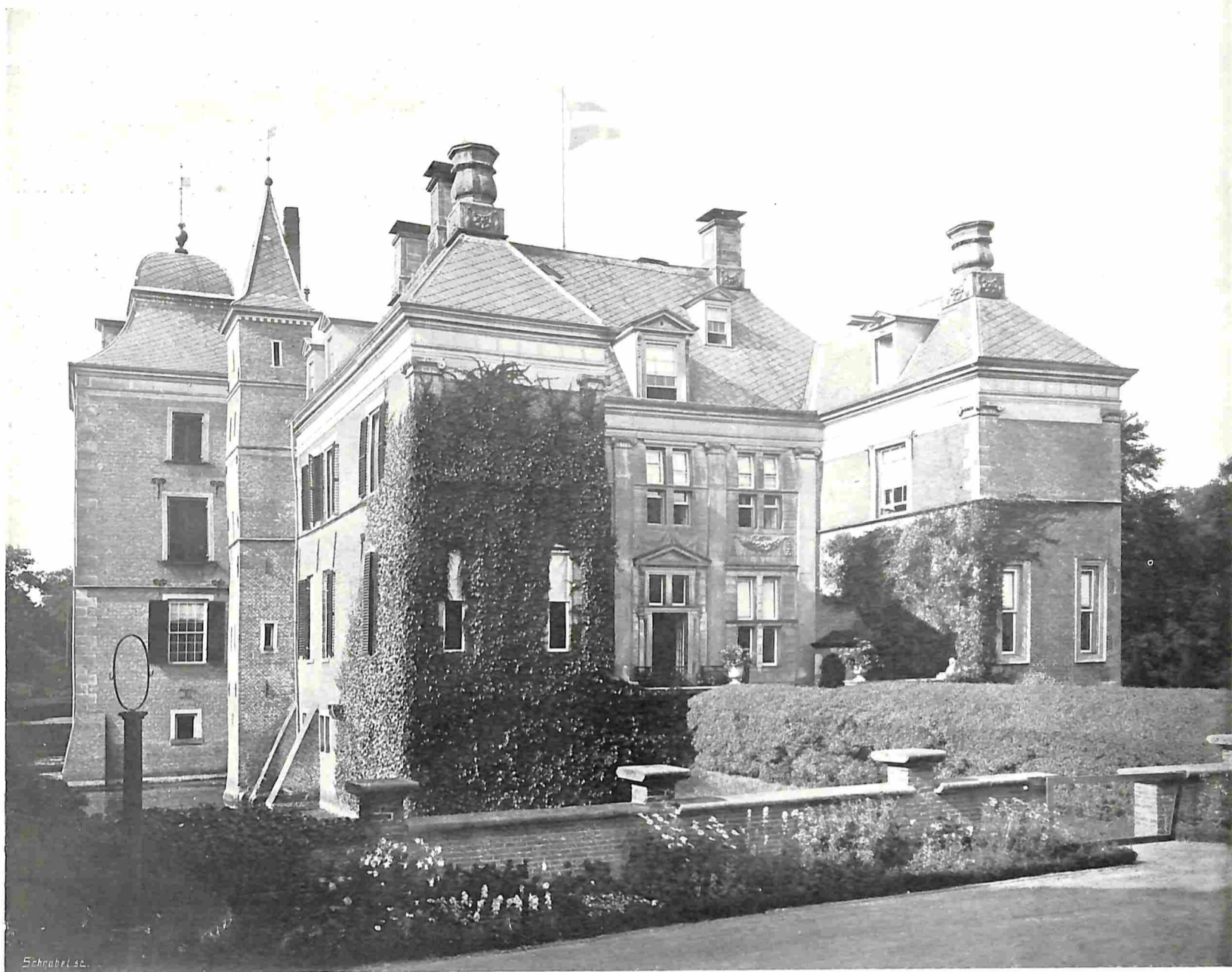


Foto J. H. Martelhoff.

HET KASTEEL WELDAM VAN TERZIJDE GEZIEN.

HET KASTEEL WELDAM.

(Slot).

UIT een proces, aangevangen onmiddellijk na den doed van dezen nieuwen bezitter van het Weldam in 1751, blijkt dat hij met de weduwe van Unico, deze „als in higt desselfs nagelatene „goederen besittende”, wellicht reeds dadelijk na den gestelden termijn van 14 jaren, „notabele partijen op 't Weldam gehouden „en verkogt hebben o.a. „eene acht duizend eikenboomen tot „Palissaden voor de versterking der Stad Deventer en ten deele „gebruikt tot de Vordensche molen, Spitholter Brug en de Brug op de Ehre, waartoe gemelte Tugtenaerse en Eerfgenaem onbevoegt waren”... en wel tot een bedrag getaxeerd op f 16449.

Na het overlijden van Maurits Carel Ripperda wordt op 19 Juni 1751 door diens weduwe het fideïcommiss overgedragen, overeenkomstig het testament van 1709, aan den Graaf van Wassenaer. Uit het zoeven genoemde proces blijkt ons ook, dat in dezen tijd het Huis langen tijd verlaten was, immers daarin heet het: „Eene spoedige notruyming van Huyse 't Weldam was noodzakelijk omdat hetselve sedert omtrent twaalf jaaren onbewoond geweest is en vrij vervallen”.

Unico Wilhelm Graaf van Wassenaer tot Twickel (geb. 1692, ambassadeur der staten in Frankrijk, gehuwd met Dodonea van Gaslenger) overlijdt in den Haag 1766, in zijn bezit opgevolgd door Jacob Jan Gr. van Wassenaer van Obdam tot Twickel, die kinderloos overleed in Dec. 1779, op zijn beurt opgevolgd door zijn broeder, Carel George, Graaf van Wassenaer. Deze laatste, gehuwd met vrouwe Jacoba Elizabeth van Strojien, werd voor het gereg van Delden met eene procedure aangevallen door eenige familieleden, de Jonckers van der Capellen c.s., die hem als fideïcommissaire erfgenaam der Weldamsche goederen disqualifiedeerden met het betoog; dat zijne vrouw wel is waar afkomstig was uit eene zeer aanzienlijke burgerfamilie, maar niet uit eenen wel gequalificeerden adel; weshalve (volgens hen) aan het testament van 1707 zoude te kort gedaan worden, indien haar man het Weldam in bezit nam, Veeleer moesten h.i. zij, eischers, als de erfgenamen van den met name in bedoeld testament genoemden heer Unico van Munster tot

Surenberg, alreede voorlang kinderloos overleden, aangemerkt worden. Op grond van een en ander eischten zij de geheele nalatenschap op. In 1810 (dus dertig jaar later) was de procedure voor de Rechtbank van eesten aanleg te Almelo nog aanhangig. De definitieve uitslag bleek mij niet, maar het feit is daar dat de Wassenaers en hunne opvolgers in het bezit van het betwiste bleven. (Mr. G. ter Kuile).

Of dit toen wel in het meeste belang van het huis en zijne omgeving is geweest, is niet waarschijnlijk. Als hooge hollandsche heeren vertoefden zij hier in Twenthe slechts zeer zelden en huysden dan nog op Twickel, terwijl zij het onderhoud en de administratie der Weldamsche goederen aan anderen overlieten. Zoo werd het Huis meestal verhuurd, alleen in 1801 werd het een korten tijd bewoond door Jacob Unico Graaf van Wassenaer. Vanaf 1802 tot 1830 werd het in huur bewoond door den Heer van Scheltinga, gehuwd met Baronesse du Tour, welke laatstgenoemde dame, op het Huis overleden, de laatste is geweest, die in den grafkelder van het Weldam in de Goorsche kerk werd bijgezet; van 1832—36 huurde de Heer van Nahuys het en van 1837—39 de heer Arntzenius, oprichter der firma Jannink en Arntzenius te Goor; van 1870—78 was het bewoond door Baron van Hardenbroek van Bergambacht.

Eindelijk met het jaar 1879 brak een nieuw tijdperk, een van groote opleving en aanzien, voor het oude huis aan. Toen toch werd het betrokken door Maria Cornelia Baronesse van Heeckeren van Wassenaer van Twickel, eigenaresse der Weldamsche goederen, gehuwd met Willem Carel Philip Otto Graaf van Oldenburg Bentinck en Waldeck-Limpurg, (Heer van Middachten en Gaildorf, geb. te Frankfurt a. M. 28 Nov. 1848). Sinds dien tijd werd het Huis geregeld door de grafelijke familie bewoond.

Terwijl ten behoeve eener doelmatige inwendige inrichting het uitbouwsel aan de achterzijde werd weggenomen en het slanke torentje aan den westelijken zijkant tot boven het dak uit opgetrokken werd, ging de tegenwoordige Heer des Huizes na jarenlang daartoe de plannen overwogen te hebben, in 1897 over tot den bouw van een zwaren vierkanten bijbouw in torenvorm.

Bevreesd, dat een noodige tweede aanbouw in gelijke afmetingen het totaal-aspect mogelijk te zeer zou beheerschen en drukken, werd in 1899 de eerste steen gelegd van een in achtvorm opgetrokken bijtoren, vlugger van lijn en dak, geïnspireerd door de vormen van het bekende torentje op het Haagsche Binnenhof. Bij het ontwerp en de uitvoering van beide werken werd graaf Bentinck bijgestaan door den Heer Hugo A. C. Poortman, administrateur op Weldam, en door Mr. W. Samuel Weaterley, architect te London, welke welke laatste ten slotte beide scheppingen, die zoo allergelukkigst harmonieeren met het oudere gedeelte, karakteriseerde als: „the he tower and the she tower”.

De inwendige inrichting van het huis werd natuurlijk naar de moderne eischen gewijzigd en rijk en smaakvol gemeubileerd. Op dit punt zij hier er alleen op gewezen, hoe in de vestibule thans allereerst het oog valt op een schilderstuk, voorstellende den Koning-Stadhouder Willem III, in alle levenswisseling trouw aan Hans Willem Bentinck verbonden gebleven, „wiens beeltenis (naar de eigen getuigenis van den huidige bewoner van het Weldam) in geen Bentincks huis mag ontbreken”.

Ook over de onmiddellijke omgeving van het Huis hier slechts een enkel woord. Gedurende de geheele 19de eeuw grensden aardappelvelden en boomgaarden onmiddellijk aan de grachten. Maar met de komst der tegenwoordige bewoners moest natuurlijk ook dit veranderd worden. Onder voortdurende leiding van den bekenden park-architect den Heer Hugo Poortman werd de omgeving herschapen in een wijden stijlvollen aanleg in den franschen stijl naar Lenôtre, een reuzenarbeid — die in zijn ontwerp, uitvoering en onderhoud een prachtig eenig 17de eeuwsch harmonisch geheel hier heeft gevormd.

VOOR VRIENDEN VAN DE 1001 NACHT.

(Slot).

ZIJ hoorden den dronkaard gemakkelijk uit, en den volgenden morgen gelastte de Khalief den kadi (rechter), nauwkeurig te onderzoeken of zich ook onbevoegden als wakil hadden opgedrongen. Wie langer in dienst was moest eene belooning krijgen, de indringers een dracht stokslagen. De kadi rees van zijn zetel, toen hij het bevel ontving, kuste het papier ten teeken van eerbied, en bracht het naar zijn voorhoofd. Vervolgens gelastte hij het benoemde voor de bastonade te halen en riep de wakils een voor een voor zich.

Basem had zich des ochtends naar het huis van den kadi begeven, en onder de wakils plaats genomen. „Bij Allah”, dacht hij, „wat heeft dat te beduiden! Wat gaat er nu gebeuren?” Hij werd uit zijn overpeinzingen opgeschrikt door het bevel, vooruit te komen.

„Wie zijt gij?” vroeg de kadi.

„Basem de smid”, antwoordde de ongelukkige in verwarring.

„Als gij smid zijt van uw beroep”, zeide kadi, „wat doet gij dan onder de wakils?”

„Ik trad gisteren in dienst”, stamelde Basem, „maar, kadi, ik ben een hoogst bekwaam man. Ik zou ook wel kadi kunnen zijn, of een wijs en vroom man met een dikken buik.”

De kadi en de omstanders konden niet nalaten te lachen, toen zij dit hoorden, doch Basem



Foto Goedeljee & Lohmann.

HET KASTEEL WELDAM. DE ZITKAMER VAN DE GRAVIN IN DEN NOORD-OOSTER TOREN.

werd niettemin in de boeien geslagen en gegeeseld.

Na dit onaangenaam avontuur keerde Basem treurig en ternegergeslagen naar huis. Doch spoedig herkreëg hij zijn geestkracht, gordde zich, greep een stuk palmhout, dat den vorm van een zwaard had, en ging op weg, denkende: „Ik heb in deze stad nu geen vriend of meester meer; ik moet dus elders mijn fortuin zoeken. Het toeval voerde hem op het marktplein, waar twee mannen heftig vochten. Basem drong door de menigte, terwijl hij zijn zwaard boven zijn hoofd zwaaide, en scheidde de vechtenden.

Hij werd deswege door de omstanders voor een „beldar” (gewapend paleisdienaar) gehouden, en ontving van den sheikh van de markt vijf dirhems voor het herstel der orde, zoodat hij weer zeggen kon: „Ik ben Basem; mijn levensonderhoud komt van Allah. Ik wil niets anders meer zijn dan beldar.

Wederom kwamen de drie bezoekers opdagen, en wederom kwamen zij spoedig achter zijn geheim. Ditmaal besloot de Khalief een einde aan het avontuur te maken. Hij liet den volgenden morgen, toen hij Basem inderdaad onder de beldars zag staan, het hoofd van dit korps tot zich komen, en vroeg hem hoeveel beldars aanwezig waren.



Foto Goedeljee & Lohmann.

HET KASTEEL WELDAM. HOEK VAN DE GROOTE ZAAL.



Foto Goedelye & Lohmann.

HET KASTEEL WELDAM. EEN DER LAGE PARTERRES IN DEN VOORTUIN

„Beheerscher der geloovigen”, antwoordde de aanvoerder, ik heb steeds dertig man bij mij.”

„Breng ze dan een voor een voor mij”, beval de Khalief.

Basem geraakte in niet geringe ontsteltenis, toen hij de handeling zag herhalen, die hem den vorigen dag zoo slecht bekomen was. Hij was zoo zenuwachtig, dat de Khalief hem driemaal bevelen moest vooruit te treden, en dat hij geen woord wist uit te brengen, toen hem zijn naam gevraagd werd.

„Kerel”, snauwde de vizier hem toe, „geef den Beheerscher der geloovigen antwoord, of je zult spoedig het zwaard in je nek voelen.”

Dit was voldoende om den armen man geheel en al in de war te brengen, en toen de Khalief hem opnieuw naam, stand en afkomst vroeg, antwoordde hij, zijn misslag van den vorigen dag willende vermijden, haastig:

„Ja heer, ik ben een beldar, altijd geweest; en mijn vader en mijn moeder waren ook beldars.”

Nu kon de Khalief, die reeds voortdurend moeite had gehad, zich goed te houden, zijn lachen niet meer bedwingen. „Het is goed”, sprak hij, „wij zullen eens zien wat voor een beldar gij zijt. Ga met drie uwer kameraden naar de gevangenis, en breng de vier struikrovers, die heden terecht zullen staan, voor mij.”

Weldra waren de vier roovers vóór den Khalief gebracht, de armen op den rug gebonden, en het hoofd ontbloot. De Khalief vroeg hen, of ze zich schuldig bekenden. Zij antwoordden: „Beheerscher der geloovigen, wij waren verlaten van God en bezield door den duivel, doch nu verschijnen wij in nederigheid en berouw voor uwe Majesteit.”

„Lieden van uw slag”, antwoordde de Khalief, „worden gewoonlijk niet beter dan door het zwaard.” Daarop gelastte hij de vier beldars, zich gereed te houden voor de executie. De drie anderen deden hun slachtoffer knielen, en bonden het een doek voor de oogen, terwijl zij met getrokken zwaard een eindje er achter gingen staan.

Basem dorst dit voorbeeld slechts gedeeltelijk te volgen, daar hij zijn houten zwaard niet best kon toonen. Doch de angst voor hetgeen komen moest scherpte ditmaal zijn geest. Hij trok zijn zwaard, en stak het dadelijk onder zijn linkerarm.

Den Khalief ontging dit niet. „Waarom”, vroeg hij, „houdt gij uw zwaard niet uitgestrekt, zoals de anderen?”

„Het past niet,” antwoordde Basem, dat de blik van den Beheerscher der geloovigen door het glinsteren van het zwaard getroffen wordt.”

De Khalief hield zich alsof hij met dit antwoord tevreden

was, en beval den beldars een voor een het hoofd van hun gevangene af te slaan. De drie eerste voldeden onmiddellijk aan dat bevel. Basem echter stapte onrustig om den roover heen, zeggende: „Gij moet sterven: hebt gij de belijdenis uws geloofs uitgesproken?”

De man sprak de belijdenis uit. „Durft gij zeggen onschuldig te sterven?” vroeg Basem verder. „Ik ben onschuldig,” riep de man, in de hoop op redding.

„Gij liegt”, riep Basem, doch ik heb een middel om het uit te maken. Beheerscher der geloovigen, ik heb hier een zwaard van bijzondere hoedanigheid; is de man, die er door getroffen wordt, schuldig, dan gaat het door zijn hals; doch is hij onschuldig, dan verandert het in hout. Laat ons zien hoe het met dezen man staat.”

Dit zeggende hief hij het zwaard in de hoogte, en riep triumpfelijk uit: „Onschuldig!”

De Khalief was zeer ingenomen met de handigheid, waarmee Basem zich uit de moeilijkheid wist te redden. Hij meende ook, dat de stokslagen, die hem waren toegediend, en de verlegenheid, waarin hij gebracht was, straf genoeg waren voor Basem's onverschilligheid voor de samenleving, waartoe hij behoorde.

En daar Harun behagen schepte in 's mans oorspronkelijkheid en frischheid van geest, nam hij hem op onder zijn beldars, en gaf hem een rijk geschenk in goud. SAN.

ALS 'T WINTERT.

Aanziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien
noch maaien, noch verzamelen in de schuren ...

Mattheüs VI.

Ik herinner mij eens in een Veluwsch pension een, naar zijn accent te oordeelen, Amsterdamsch heer te hebben ontmoet, die onder bijval van haast alle aanwezigen met een blijkbaar trots verhaalde, dat hij geen rogge van haver, geen eik van een beuk en geen pereboom van een appelboom kon onderscheiden. En van vogels, daarvan wist hij heelemaal niets, nu ja, hij kende een musch, wist dat er in „Artis” allerlei finkies waren, en had wel eens van een lijster gehoord, maar veel verder strekte zijn ornithologische kennis zich niet uit. „Aanziet de vogelen des hemels... aanmerkt de leliën des velds hoe zij wassen...” voor hem en voor vele, vele andere menschen heeft de de groote Meester deze woorden vergeefs gesproken.

Maar zou diezelfde persoon het niet als een groote belediging hebben opgevat, wanneer iemand den geringsten twijfel koesterde of hij wist wie Alcibiades was geweest, of in welken tijd Hector en Andromache leefden? Ja, de beschaafdheid, dat is te zeggen wat men daaronder gewoonlijk verstaat, daarover zijn de meeningen zeer uiteenlopend.

Doch behoort ge niet tot de volgelingen van dezen persoon, waarmee ik eigenlijk meer een zekere categorie van menschen op het oog heb, dan één bepaald individu, en wilt ge werkelijk een begin maken met de vogelstudie, dan biedt daarvoor de wintertijd de beste gelegenheid om op een gemakkelijke manier een groot gedeelte van onze standvogels te leeren kennen. In het voorjaar verwart de aanvanger in de vogelkunde licht de talrijke vogelsoorten, die hij om zich heen hoort en ziet, maar in het koude jaargetijde, wanneer, trekvogels en wintergasten buiten rekening gelaten, slechts betrekkelijk weinige gevederde vrienden in onze tuinen en parken verblijf houden, kunt ge er al uwe aandacht aan wijden, en met een klein handboekje, een kokosnoot van drie stuivers en wat hennepzaad leert ge hen alle spoedig kennen. Een zeer voorname bijkomende omstandigheid, dat de vogels in den winter zoo gemakkelijk te observeeren zijn, is de kaalheid van boomen en struiken, terwijl het donkere of kleurige gevederte (ik denk bij dit laatste aan de meezen) prachtig afsteekt tegen de besneeuwde denentakken of tegen het witte sneeuwdek op den grond. Een tweede oorzaak is, dat gebrek aan voedsel de hongerende vogels naar de woningen der menschen drijft, zoodat ge vanuit uw lekkere dichte serre of verwarmd woonvertrek de wintervogeltjes op uw gemak kunt waarnemen. Maar ge moet meer doen, ge moet hen door den nood der tijden heen helpen, en hen voeder verstrekken, wat op vele en velerlei manieren kan gebeuren. Maar voor ik iets over het voederen vertel, zal ik eerst eens meedeelen welke vogelsoorten ge al zoo kans hebt als kostgangers te begroeten, en tevens waaraan ge ze gemakkelijk zult kunnen kennen.

Na de alomvertegenwoordige musschen zijn er geen vogels, die zich in het koude jaargetijde zoo dicht bij de huizen vertoonen als de kwieke meesjes. Daar is ten eerste de koolmees, de grootste vertegenwoordiger van zijn geslacht, heel spoedig te kennen aan zijn brutaal wit-zwarte gezicht, zijn mooie zwartgestriemde, gele borst en de groenige vleugels met den witten band.

Een gymnast van de bovenste plank! Geen takje is hem te dun, op de meest wiebelende twijggjes weet hij zich schijnbaar zonder moeite in evenwicht te houden, en ge kunt uw kokosnoot niet in zoo'n onmogelijke positie hangen, of de koolmees wete er wel bij te komen. Andere vogels duldt hij nauwelijks in zijn domein, en als een onvoorzichtige indringer het waagt met hem van dezelfde voederplank te gaan eten, dan weet hij hem er heel gauw met een paar flinke houwen van den korten maar stevigen snavel af te jagen, en zijn scherp zi zi trèèèèrrr klinkt helder door de ijle winterlucht. Als alle meezen is hij een verbazend nuttig vogeltje, een reden te meer, om hem 's winters in den strijd om het bestaan te helpen. Er is geen gaatje, geen spleetje, geen barstje in den ruwen stam dat de koolmees niet onderzoekt, waarin zijn snaveltje niet rondwoelt, waarin zijn levendige zwarte



Foto J. H. Martelhoff

HET KASTEEL WELDAM. TOEGANGSHEK MET KASTANJELAAN.

kraaloogjes niet rondgluren. En overal vindt hij wat van zijn gading. Hier een verstard rupsje, een ingepopte vlinder, een spinnetje, een verkleumde kever, door de stralen van het winterzonnetje ontijdig gewekt, daar allerlei kleine zakjes en fijne weefseltjes met eitjes en cocons van insecten. Wanneer de sneeuwlaag maar niet al te dik wordt, en vooral wanneer er maar geen ijzel komt, dan kan de mees het nog wel uithouden in ons land, waar 't zelden hard vriest, doch de rijp, die wij menschen zoo mooi vinden, beteekent voor verscheidene vogels een ontijdigen dood, wanneer de menschen niet krachtig ingrijpen en hen voor hongerlijden en sterven beveiligen.

Het aardigste en aantrekkelijkste wintervogeltje is ongetwijfeld het sierlijke pimpelmeesje. Altijd vroolijk, altijd levenslustig, kan zelfs de hevigste sneeuwbuï en de strengste kou hem niet uit zijn goed humeur brengen. Dan kruipt hij onder 'n dikke tak, in 'n nestkastje, een boomholte of onder een dikke pak dennen-



Foto Goeteljee & Lohmann.

HET KASTEEL WELDAM. TAXUS BRODERIES IN DEN TUIN ACHTER HET KASTEEL.

naalden, en wanneer de storm heeft uitgewoed, dan zijn, met de potsierlijke winterkoninkjes, deze vogeltjes er het eerste bij, om hun eeuwig hongerige maag weer te vullen. Ik vind 't pimpeltje, evenals het roodborstje, altijd zoo'n echt „damesvogeltje”, alles even fijn en kleintjes. De kopteekening is bijna als die van de koolmees, doch oneindig veel sierlijker en fijner. Boven op den kop heeft de pimpel een hemelsblauwe, naar achteren donkerder wordende vlek. Een streep door het oog en de hals zijn donkerblauw, en vanaf de laatste loopt een halve-maanvormige lijn naar de halszijden. De rest van den kop is wit, de rug groenachtig, en borst en onderzijde licht zwavelgeel. Na deze beschrijving zult ge mijn vriend coeruleus wel kennen van de overige gevleugelde pensionnaires. Nummer drie, de zwartkopmees, komt ook in bijna elken tuin, wanneer de honger hem uit de bosschen drijft, maar zoo algemeen als de pimpel is hij toch zelden. Deze vogel is lang niet zoo opvallend gekleurd als zijn genoemde trawanten. De bovenkop is zwart (glanzend of mat) wangen en halszijden wit, keelvlek zwart, rug bruinachtig grijs en de onderkant wat lichter. Na het roodborstje vind ik dit meesje het betrouwlijkste van alle wintervogels, en door geregeld te voeren kunt ge ze wel tot in uw waranda of serre lokken. Bij het fotografeeren van vogels op wintervloer heb ik het wel beleefd, dat 't zwartkopje, wachtend op een groote, brutale koolmees, lustig bengelde aan de slang van den pneumatischen sluis, aldus niet de geringste vrees koesterend voor de vreemde camera met de donkere, ernstig kijkende lens. Gij moet er eens op letten of de zwartkopmeezen in uw tuin wel een glanzend kapje hebben. Er komen n.l. twee vormen voor (eigenlijk drie, maar de laatste, de z.g. Noord-Oostelijke Matkop, is zeer zeldzaam) de matkop- en de glanskopzwartkopmees. Daarvan is de laatste het meest algemeen.

Woont ge buiten de stad, of op een dorp in een boschrijke streek, dan krijgt de misschien wel de zwarte meezen of de kuifmeesjes op het voer, maar de gewone stadsmensch ziet die toch niet, en daarom ga ik maar direct over tot een wintervogel, die mij het vorig seizoen veel plezier heeft bezorgd, en die 's zomers zelfs bleef broeden, ik bedoel den boomklever, een mooi, stevig beest van een spechtgedaante, en met boomkruipertjesmanieren. Den vorigen winter hebben we er zoo'n soort invasie van gehad, door 't heele land kwamen ze toen voor. Zij zijn blauw van boven en steenrood van onderen, terwijl een zwarte streep door het oog loopt. Op den voerbak spelen ze den baas over alle andere kostgangers, en halen de beste beetjes er uit. Vooral op de z.g. katjang, dat zijn olie- of apenootjes, zijn ze dol, maar ook brood, noten, kaas en hazelnoten nemen ze dankbaar aan. De nootjes hakken ze heel handig kapot, door ze in een boomspleet te plaatsen, en er dan op los te hameren. 't Zijn verbazend vroolijke, levenslustige vogels, en hun aardig gebabbel watsje watsje. . . . (Thijssse vergelijkt het heel juist met het vèrweg rollen van een steentje op het ijs,) evenals hun melodieuze luidklinkend tū tū tū tū tū tū is op mooie winterdagen niet van de lucht. Vinken zijn natuurlijk ook present, en een enkele geelgors, net een wijfjeskanarie, bezoekt u ook van tijd tot tijd. Maar een der aardigste wintervogeltjes, ik zou hem haast vergeten, is het bekende roodborstje, dat ge wel binnenshuis kunt lokken als ge er voorzichtig en bedaard mee omgaat. Met zijn groote, zielvolle



Foto W. C. de Voegt.

VOEDEREN VAN MEEUWEN IN MONTREUX.

oogen kijkt hij u zoo vertrouweljk aan, dat ge wel van hem moet gaan houden, en tot dank voor uw toegenegenheid zingt hij den heelen winter zijn bescheiden liedje in den tuin. Nergens in de wereld is de roodborst, „the Robin-Redbreast” zoo populair als in Engeland, en de bekende Richard Kearton schreef er zelfs een heel boek over, prachtig met fotografiën geïllustreerd en getiteld: „The Adventures of Cock Robin and his Mate”. Heggemuschjes, kleine dwergjes van winterkoninkjes en andere scharrelen ook om den welvoorzienen disch, de eerste lijkt wel wat op de gewone musch, maar is slanker, heeft een dunner snaveltje en kan heel aardig zingen. Klein Jantje, de winterkoning kent natuurlijk iedereen. En wilt ge grootere vogels zien, trek dan de deur achter u dicht, gij Amsterdammer, en ga op den Binnen-Amstel meeuwen voeren. In het pas verschenen werkje: „Natuurleven” van S. Leefmans komt een aardig artikel voor over deze vogels. Hij schrijft: „Het zijn soms drie soorten, die hier hun kostje komen ophalen, waarvan echter twee sterk in de minderheid zijn. De gewoonste is de kapmeeuw, en op een grooten zwerm van deze treft ge slechts enkele storm- en zilvermeeuwen aan. De stormmeeuw is iets grooter, en is vrij moeilijk van de kapmeeuw te onderscheiden. De zilvermeeuwen zijn veel grooter, vliegen veel statiger, en bewegen de vleugels minder vaak bij het vliegen. Die ik gezien heb, waren alle jonge is. Laat ik u even een kenmerk aan de hand doen om de kapmeeuwjes van de stormmeeuwen te onderscheiden. Het zit 'm

vooral in de kleur der pooten; bij de kapmeeuwen zijn die helderrood, ook hun snavel draagt die frissche kleur, terwijl de stormmeeuw zich in het bezit van groengrauwe of gele pooten verheugt". Ze eten van alles.

Wat moeten we nu 's winters al die vogels te eten geven, en wat is daarvoor de beste manier? Ik kan u geen beteren raad geven dan die, welke ik onlangs gaf in het tijdschrift „Eigen Haard” (29 Oct. 1910) en om niet in herhalingen te vervallen, laat ik die hieronder nog even volgen. Ik schreef daar dan:

Hoe kunnen wij nu de vogels het beste voor hongerslijden beveiligen? Het eenvoudigste middel is wel op een beschut plekje den grond schoon te vegen, en daarop broodkruimels, vleeschbrokjes, eiwitstukjes en allerlei resten van uw ontbijttafel te strooien. Als de nood stijgt, wordt alles dankbaar aanvaard. Deze methode is echter niet aan te bevelen. Het voeder op den grond wordt immers spoedig zuur, en is sterk aan bederf onderhevig. Daarom is het beter, onder overdekte voederhuisjes of bakjes te voederen, waar de dieren tevens gevrijwaard zijn tegen rondwarende katten en andere, ook gevleugelde, roovers. Deze voederhuisjes worden onder de meest verschillende gedaanten en vormen op de markt gebracht, zoodat de vogelliefhebber keus genoeg heeft. Wie een en ander thuis op zijn gemak wil nazoeken, vrage catalogi aan bij de een of andere firma.

Wie echter op deze wijze de vogels door den wintertijd helpt, zal zeer veel last hebben van musschen, die de andere soorten verjagen en verdringen, ook wanneer voor allen genoeg is. Daarom is het goed, voor de meezen kokosnoten te gebruiken, waar ze dol op zijn. Ik neem altijd een kokosnoot, zaag die half door, en hang de beide helften met een touwtje op. In een oogwenk hebben de meezen met hun scherpe oogen uwe gave bespeurd, bengelen er lustig aan om, en de musschen, die niet zoo handig zijn, moeten het met leede oogen aanzien.

De noot bederft niet, en doordat zij een vaste, compacte massa vormt, gaat er ook niets verloren, wat bij het voederen met hennep en vogeltjeszaad wel voorkomt. Freiherr von Berlepsch een bekend Duitsch ornitholoog, vervaardigde een voederinrichting, die eveneens voor musschen ontoegankelijk is, en waarbij men niet aan kokosnoten gebonden is. Dit is de z.g. Futterglocke. Men vult een glazen klok met vogeltjeszaad, hennep, of wat dan ook, en hangt het toestel door middel van twee bijbehorende haken in een boom, waardoor het schudden door den wind wordt tegengegaan. Zelfs de oppervlakkige beschouwer zal dadelijk inzien, dat met deze methode zeer weinig voeder verloren gaat.

Een metalen scherm beschut de vogels voor regen, wind, sneeuw en hagel. Een andere methode, die meer en meer veld begint te winnen, is de volgende. Fijn gewreven brood, fijn gewreven gekookt of gebraden vleesch, gekneusd hennepzaad, meel van maanzaad, vogeltjeszaad, witte gierst,

haver, gedroogde vlier- en andere bessen, zonnebloempitten, meelwormen worden goed door elkaar gemengd, het geheele mengsel in kokend runder- of schapenvet geschud, en daarmee op een licht vuurtje goed door elkander geroerd. Men



Foto W. C. de Voegt. MEEUWEN AAN HET MEER BIJ GENÈVE.



Foto W. C. de Voegt. KAPMEEUWEN BIJ MONTREUX.
DE VORSTE VOGEL BEGINT AL EEN ZWARTEN KOP TE KRIJGEN.

neme zooveel vet, dat dit, wanneer het gemengde voer tot op den bodem gezakt is, als een doorschijnende massa olie nog 5 à 6 centimeter daarboven staat. Dit mengsel giete men in geheel vloeibaren toestand over een naaldboompje, dood of levend (een oud Kerstboompje b.v. is uitstekend) en wel te beginnen aan het

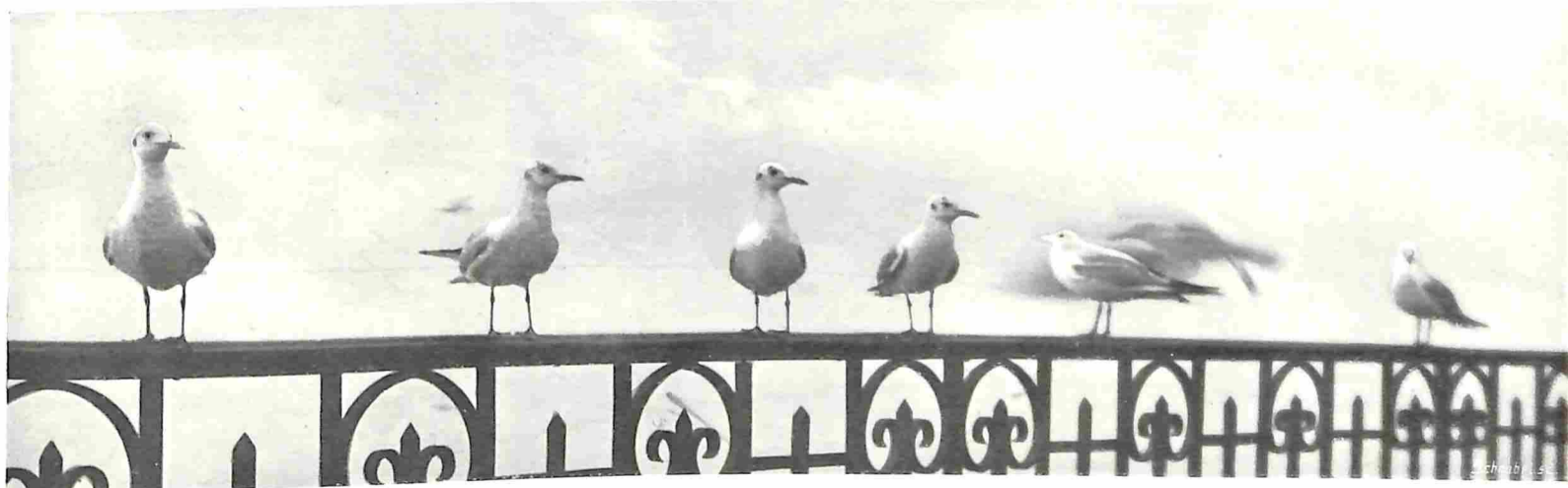


Foto W. C. de Voegt.

MEEUWEN OP EEN BALUSTRADE.



Foto W. C. de Voegt.

ZWARTE MEES OP KOKOSNOOT.

uiteinde der takken, zoodat het mengsel goed kan afloopen en zich gestold vastzet. Men moet er aan denken, voeder en vet tezamen uit te scheppen. Ook giete men steeds bovenop, daar dan de onderste takken eveneens een goede beurt krijgen, en er geen voeder op den grond terecht komt. Na tien minuten is de massa doorgaans gestold, en moge de aanblik van zoo'n begoent boompje ook minder smakelijk zijn, ge bereidt er onzen gevederden vrienden een waar feestmaal mede.

Het hoofdvoordeel dezer voeding is, dat wind, ijzel of regen er volstrekt geen schade aan kunnen toebrengen, terwijl het na een sterke sneeuwbus voldoende is, even den boom te schudden, om het voer weer vrij te maken. Uit een oogpunt van hygiëne is deze methode boven alle andere te verkiezen, en zelfs afgezien hiervan is zij aanbevelenswaardig, daar geen vogel hierop verborgen blijft, en dus ook een of andere zeldzame gast spoedig wordt opgemerkt. Ook behoeft men niet zoo vaak bij te vullen als bij voerbakken. Het is aan te bevelen, aan de palen der voerbakjes een paar takken hulst te binden tegen de katten.

A. B. WIGMAN.

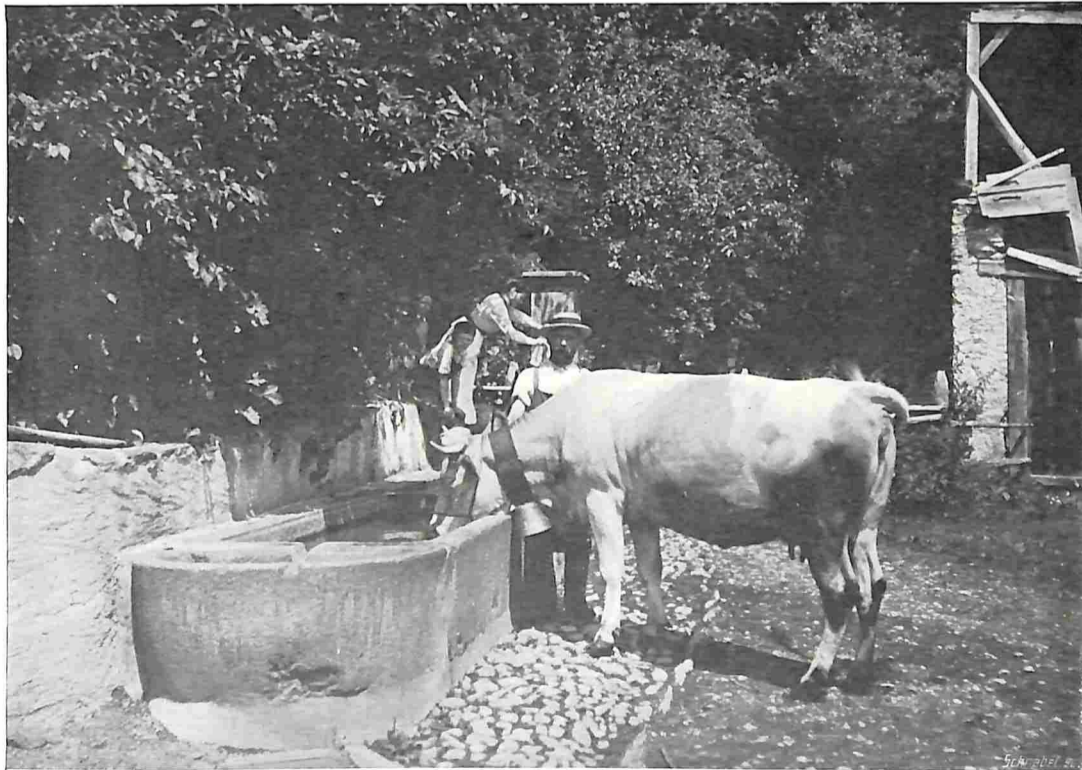


Foto A. H. Kooij. DE KOEIEN, AMICO, DIE ZIJN HIER BELANRIJK.

HOOGHE BERGEN EN KLEINE LEVENS.

FEESTEN.

M IDDEN in dien hooitijd toen de maan vol was is er hier een feest geweest in het dorp. Waarvoor het feest was, weet ik niet, en niemand kon het mij zeggen. Ik geloof niet dat het iets met den oogst te maken had, misschien wel met de Lente en de maan, want van heinde en ver, van Ivorne, van Verscort, Aigle en andere plaatsen kwamen de jongelui, met bloemen op hun hoed. De meisjes waren bijna allen in het wit en er werd gedanst in de eenige herberg die hier is. We zijn er heen geweest. 't Was juist nog al wind, er dreven veel grillige wolken langs de maan. De onregelmatige straatjes, de oude huisjes, de dalende en stijgende wegjes konden plotseling met het schitterende maanlicht overgoten worden na de geheimzinnige wolkenduisternis en dan zag je paartjes op bankjes of aan den weg zitten, die minnekoosden. Gelukkig wekten ze niet de ergernis meer van onzen braven Pieter Stastok op, ons derde het niet en het derde hun ook blijkbaar niet, er ze deerden elkaar ook niet want op een allerrondst heuveltje waar een eenige bank stond met het uitzicht in het dal zaten onder de viooltonen vier paren op een rei en minnekoosden en zongen zacht verliefd „Bonsoir Madame La Lune, bonsoir!“... Het danszaaltje was een lage schuur, versierd met bonte guirlandes van papieren bloemen die met eenige petroleum-lampen de hoofden der dansers bijna raakten. Op een verhooginkje, waarop je ook uitkwam de deur binnenkomend, was het orkest opgesteld. Een harmonica, een fluit en een viool. Ik heb zoo lang wij er waren, tusschen al dat jonge, springende, goed, twee oude boerinnen zien dansen, met de ernstigste gezichten, de handen op elkaar's schouders, de blik strak op elkaar gericht. „Jeanne et Marie“ zeiden mij een der dames uit het pension; waarschijnlijk twee vriendinnen, die al den leeftijd voorbij zijnde om de kans te loopen een beschaamd muurbloempje te worden, elkaar voor dien avond geëngageerd hadden ten dans.

Onder het bal heb ik ook een kijkje genomen in „het Café des Alpes“, waar de mannen zaten te rooken en te drinken van den geelgouden wijn, le vin d'Ivorne. Je weet wel dat ik houd van die kruipdoortjes in het volksleven, maar, „mon Dieu“, 't was er één rookwalm, we gingen er gauw weer uit en toen we terug kwamen om door een der raampjes in de danszaal te kijken, zaten daar buiten op de bank in den maneschijn, weer nieuwe paren en binnen dansten weer anderen, jonge jolige meisjesgezichten en jongens met de handen achter op het hoofd, zwerfden het raampje voorbij. In walm en bleeken rossen lamschijn, waarin de papieren bloemen vaag kleurden, doken op de beenen en spelende handen der muzikanten op het verhooginkje en zoo- waar gingen daar draaiende weer voorbij de twee ernstige gezichten met het donker glimmende haar strak naar achteren gekamd, de oogen geloken op de rood glimmende wangen, de handen op elkaars schouders. „Jeanne et Marie“...

Wij zijn eindelijk naar huis gegaan want, „Jeanne et Marie“ bleven onverstoort doordansen; ik vermoedde een wraak op haar jonge jaren waarin ze misschien niet gevraagd waren.

Ik heb de herberg „des Alpes“ ook overdag gezien, amico. Op een middag, na een langen tocht, overvallen door een harde bui zijn Job en ik, er binnengelopen, want de weg was juist in het dorp een modderpoel. We hadden het nog wel met een beetje goeden wil tot huis kunnen brengen, maar we hadden dien goeden wil niet, ik vooral niet want de gelegenheden zijn schaars voor vrouwen om zulke echte volkshoekjes te zien als deze! Daarom gingen wij binnen en Job bestelde voor ons ieder een deci. Dat is de kleinste maat die je krijgen kunt hier, van den gelen Ivornewijn. Het zat er vol boertjes en misschien een paar ouvriers, die hier meest Italianen zijn, die er hunne decis zaten te drinken. Het licht viel maar matigjes door een paar kleine raampjes en dan nog welk licht! Het speelde even in de kleine karaffen van drie en vier decis en weerkaatste oranjevonkjes op de bruine handen. De gezichten waren bijna geheel in schaduw van de hoeden. Een man trok dadelijk m'n aandacht. Hij zat alleen aan een tafeltje, met z'n rug naar het raampje en hij groette ons bijzonder beleefd, zoo'n beetje of hij 't deed voor de anderen. Hij had de echte veehoudersblouse aan, die eigenlijk aan de kaasmakers hooren, donkerblauw met rooden biezen en kinderachtige kleine poefmouwen tot even onder de oksels. De armen hooren bloot te zijn, maar hij droeg nog een wit hemd er onder, waarvan de mouwen onder de poefmouwtjes uitkwamen. Hij had het air

van een heele heer, met zijn groote snorren en zwarte oogen en hoed schuin op één oor. Hij was aan 't vertellen toen we binnen kwamen, zoo met dat breede gebaar, dat je je wel herinnert uit de sentimenteele plaatjes der Gartenlaube, — schilderijen van Defregger — neen denk er maar niet aan, vergeet 't gauw, maar nu heb ik je toch met één streek gezegd hoè de man zat en hoe alles daar in het donkere herbergje was luisterend en kijkend. Ik nam een houding aan alsof ik niets en niemand zag en erg moe was en we spraken een paar woorden Hollandsch, dat hielp, we waren vreemdelingen, en hij ging door met z'n verhaal. 't Liep over een „bœuf” — Een bœuf 'meneer! een kanjer, zoo een had hij er nog nooit in z'n stal gehad en met dien den berg op! Hij was voor geen kleintje vervaard anders, niet waar Maurice, dat herinner jij je wel, nom d'un chien, met die stier toen in de Vallée de Vièze! — Maar deze, het was een beest, monsieur Bertholet (iedereen hier in het dorp heet Bertholet, er zijn maar twee namen Bertholet en Vernay, maar ik geloof dat Bertholet de meest uitgebreide is) grooter dan een van de beesten van de Grand Grand dat ver zeker ik je en nijdiger ook”.

Telkens schonk hij zich weer even in uit de gele karaf en de anderen keken dan naar hem met iets ver stolens, wachtend wat hij verder zou zeggen en dan begon hij weer:

„C'était une bête!”... en dan blageerde hij weer met overdeven gebaren en toch mooi in z'n halven roes, in z'n blijdschap dat hij 't beest boven had gekregen, dat beest waarvoor hij een roode lap om zijn piolet had gewonden.

„Ik verzeker u, monsieur Bertholet...” begon hij weer te praten over den nacht dien achter den rug was, over de lange tocht. Hij kon niet uitscheiden, nu hij hier zoo zat droog en wel, van de plasregens, van de zware tocht met dat enorme beest over de rotsige moeilijke wegen in den donkeren nacht... dan was hij weer in de vallée de Vièze, waar hij op een nacht die heele „troupeau” doorheen had gebracht. Dat was ook een geschiedenis! Oh! Maurice wist nog niet alles, écoutez... Alors!...”

Maar hij hield op toen de deur open ging en Monsieur Vernay binnen kwam, een nietig blond mannetje, de monsieur uit de „bazar”, de monsieur uit de „bazar”, een winkeltje van anderhalve meter breed, met een uitstalling van blauwe vaasjes en flesschen met koekjes, en halsboordjes en prentbriefkaarten, is de man die alles weet. Hij krijgt de journal, hij kan je vertellen wie er in de hotels zijn en hoe de questie in Marokko is en nog heel veel dingen meer.

De homme en blouse gooide z'n laatste slokje naar binnen, stond op en groette.

Wij gingen ook en we zagen hem buiten in den grijzen regen weer staan in de houding van een dansende sater — vlak bij een andere „blouse man” waar hij gelukkig tegen aan gedreven was. Een ami, een vertrouwde, die hij met beide handen bij de schouders gepakt had. „Une bête! neen maar, een kanjer, un bœuf, je te dis”.

We hoorden hem nog „blageerend”, toen we het straatje uit liepen of eigenlijk strompelden met onze moede voeten door de blinkende plassen over de groote steenen, langs de huisjes van de Families Bertholet en Vernay—... „Un bœuf, je te dis...”

ZONDAG IN DE BERGEN.

De Zwitsersche Zondag is vroolijk. Hij is niet geluidloos en statig als de Engelsche, toch, ik moet het bekennen, bekoorde mij de Engelsche meer. Dat verbaast je Amico omdat je weet dat ik niet van uitgestreken gezichten houd en, de goede menschen niet te na gesproken, schijnheilige vertooningen, maar ik heb mooie fijne herinneringen aan Zondagen in Engelsche dorpjes waar de met klimop omrankte kerktoren de menschen uit hun huizen roept. De landman, 't boerinnetje hebben een stille rust in zich, er wordt niet gedronken en gefeest, alles *ademt* de Zondag; daar ligt een zekere bekoering in. Nu voeren de Engelschen met de hun eigene onbescheidenheid hun Zondag zooveel mogelijk mee. In vier weken heb ik hier in dit dorpje geen kerk open gezien. De dominé die hier staat is tegelijkertijd leeraar in Lausanne en Zondags meestal te moe om te preeken, zoodat hij eens in de drie weken preekt, zoo vertelden mij madame Bertholet of madame Vernay, (een der twee namen had ze natuurlijk) maar ook die ééne keer moet door den Eerwaarde zijn overgeslagen gedurende ons verblijf hier, want zooals ik zeide nog nooit zag



Foto H. A. Kooij.

NA DEN ARBEID.

der de lindeboomen zitten twee Engelsche dames te ontbijten. — de een is in 't zwart, de andere in 't grijs — twee stemmige stijve figuurtjes. Ik zie de grijze verbaasd opkijken naar het voor haar oor zeker wufte getrommel. Mij brengt het uit de stemming, niet omdat het me te wuft is, maar omdat het nu eenmaal niet hoort bij den Zondag, die we nu eens eindelijk hier hebben met alle geluidjes die er bij moeten zijn.

Beneden in de dorpen Ivorne en Vers-Cort begint ook het traditioneerle schieten. Schietwedstrijd in Aigle, schietwedstrijd bij Boveau door de jonge Alpines, een legertje van aanstaande soldaten waarin jongens tusschen de tien en zestien jaar zijn; schieten is Zondags onvermijdelijk voor de bewoners van Tell's land... „de Zwitsersche Zondag is vroolijk en de Engelschen, hebben mooi kerk houden!” het knalt van alle kanten door de bergen heen en Papillon bleu begint weer van voren af aan haar programma: „nous sommes de petits soldats” — De Zondag is ook vooral de dag van groote tochten voor de meesten. Alles wat beneden woont in de dalen trekt dan op, gaat de bergen in en men begint die tochten al 's nachts of soms Zaterdagavond. Geen luidende koeienbellen verstoren meer de nachtrust maar stemmen van klimmende menschen. Soms zingen ze, zeker om den moed er in te houden. Er wordt een uurtje gerust ergens in het hooi of in een leegstaand huisje en dan gaat het bij het krieken van den dag weer verder tot daar waar de sneeuw ligt over de toppen der bergen. Heele families, vaders, meestal in het overhemd met den jas over den arm, moeders en kinderen met roode doeken om in plaats van hoeden en wollen sjaals om het middel gebonden die op koele plaatsen over de schouders getrokken worden, jongens- en meisjesscholen begeleid door de onderwijzers, zang- en schietverenigingen, jongelui en jonge meisjes, dat alles trekt naar boven om den Zondag te vieren en ze keeren tegen het vallen van den avond weer terug rood en warm, met het zegenteeken der donker wijnroode Rhododendron op de hoed of de borst. De Edelweisz, een bloem die mij nooit een bloem heeft geleken in zijn als verkilde wattige blaadjes, begint zeldzamer te worden. Men heeft de bergen van die bijzondere bloem zoo beroofd, dat er thans in Genève een vereeniging is opgericht, de société Rambertia, die de bloem voor uitsterven behoedt. Ook de vereeniging de Developpement werkt hier mooi in deze streek. Overal worden ruime breede wegen aangelegd, door steenmassas laat ze zich niet afschrikken, waar de bijtel het niet meer kan doen, verscheurt het dynamiet ze onbarmhartig. Die kleine wezentjes, wriemelend als mieren, die menschen zijn, kruipen tegen de reuzenbergen op, krabben en hakken met taai doorzettingsvermogen aan het vaste materiaal dat één is met de aarde. Heel kleine stukjes halen ze er maar tegelijk uit! Voor den berg iets als een kruimel, maar die kruimel is weer genoeg om vele mannen maanden werk te geven, want die gesprongen steenen moeten weer tot gruis geslagen worden en telkens geeft een berg zoo'n kruimel, zoo'n korrel van zijn geweldige massa met een doffe slag, die donderend werkaatst wordt door de andere bergen. Wel degelijk hooren wij hier de stem der bergen, de donkere wanhoopsroepen van reuzen, die aangevallen worden door knagende wurmen waar-

ik een kerk hier open. Nu echter zijn er acht Engelschen afgestapt in het Grand Hôtel boven op den berg en hoor! daar luidt van morgen de kerkklok! — Er wordt Engelsche dienst gehouden, want onder het achttal bevindt zich ook een „reverend”. De klok luidt, bimbeidt, over onze helling en beneden in Ivorne begint zij ook met zwaarder geluid. Er was van morgen iets zachts en vols in de lucht, en er was gegons van insecten, een zalige soezeling van zomer-Zondagmorgen... maar een piano kletterde er opeens door heen. „Nous sommes de petits soldats...” trala-la-la”, en daarna lijzig het „Connais tu le pays?” Het kwam uit de salon boven, waar nu nog niet door Monsieur Horna werd patience gespeeld. Mademoiselle Papillon bleu speelde. Zij is een nieuwe ster hier aan onze pensionhemel. Zij is op een morgen hier neergestreden, de papillon bleu met haar papa en ze kreeg dadelijk dien naam door een blauwe strik op de immens groote zwarte hoed. De papillon bleu is mooi en coquet, heeft veel japonnetjes, wil alle bergen op en lacht met rollendegeluidjes en is over het geheel „out of tune” hier, telkens merk ik dat op en nu doet ze dit weer. Ze begrijpt niets van het bijzondere van een Zondagmorgen met klokkengelui en trala laat er op los. — On-

tegen ze allen totaal weerloos zijn.

Er werken vele Italianen hier. Ik wou dat je Tedeski kondt zien Amico, de oude steenwerker aan den grooten weg. Hij is een patriarch, een grijze aartsvader met zijn witte baard en nobel gezicht. Zoolang wij hier zijn heb ik hem op de zelfde plek gezien, bezig zijn deeltje uit den berg te krabben en geduldig de steenen houwende tot gruis. Als je hem daar ziet zitten iederen dag op die bijna altijd aangroeiende heuvel van in de zon blikkerende steentjes, die allen klein moeten worden gemaakt, met zijn geduldig gebogen witten kop, waarvan de oogen beschermd zijn door een groote uitpuilende stofbril, en als je er dan bij denkt dat hij een en twintig jaar lang nu eens hier dan eens daar in deze bergen, maar altijd op die blikkerende blauw en wit flitsende steenen heeft gezeten, korrels uit de bergen halende, zoo gebogen in het stof, dan wordt het stil in je en vraag je of menschen als dezen het leven ook nog mooi en goed kunnen vinden.

Een nuchter antwoord geeft hier het volgende Fransche versje op, dat ik in patois hoorde zingen op een morgen.

Sur la route de Lonsle—Saulier
Il y avait un pauvre cantonnier
Qui cassait bien des cailloux,
Pour gagner quelques pauvres petits sous.

Vient à passer à coté
Un monsieur en cabriolet
Qui lui dit: „Pauvre cantonnier
Tu fais un fichu métier!”

Le cantonnier lui répons
Sans y mettre beaucoup de façons
„Si j'étais riche comme vous
Je casserions pas des cailloux!”

C'est histoire se fait remarquer
Par sa grande simplicité
Elle nous prouve que les malheureux
S'ils sont pauvres, c'est malgré-z-eux!”

Maar het zou dom zijn dat te vragen, want als Tedeski zijn bril afzet en het stof van z'n gezicht gaat wasschen in het wtertje dicht bij en zich aan den kant van den weg zet bij het pakje goed dat zijn jas is en zijn boterham, en je hem „Buon giorno” wenscht dan zie je in een aartsvaderlijk kalm, gelukkig gezicht en je voelt dat die vraag van het levensgeluk arm en bekrompen is.

„Buon giorno!” wisselen wij altijd. Als iemand hem in zijn taal aanspreekt is hij gelukkig. Laatst heeft hij ons triomfantelijk bij een steen gebracht waar hij met groote letters zijn naam gekrast en geverfd had. „Ecco Signori, il mio nome!” zijn naam Tedeski en jaartal 1908 waarop hij aan dezen berg begon te krabben, en het Helvetiaansche kruis. Dat is het eenige wat er hier van hem overblijft als hij eens uit de wereld is, zijn naam op de grijze rotsen, waar tusschen hij jaren gebogen zat, een mannenleeftijd lang, gebogen in het stof. Tedeski, den aartsvader met den witten baard. . . . Eens heb ik hem niet bij zijn steenen gezien, maar in het zonnetje voor een oud zakkerig huisje zooals er hier in Zwitserland zooveel staan in hun bonte bloementuintjes, huisjes met kleine scheef gezakte ramen in de grijs rose en blauw verschoten witsteenen muren met ver overhangende daken, met ingebouwde trappen die open portaaltjes vormen waar vrouwen in het warm schemerend licht zitten te breien, huisjes die houten balcon dragen, waar tusschen de fel-oranje hoogopschietende en neerhangende Oost-Indische kers de wasch hangt te drogen, huisjes met goudkleurige mesthoopen er naast en troepen kleurige kippen in den zonneshijn, met wijd open staldeuren, waar een volle hooiwagen half is ingeschoven, huisjes met houten schuurtjes er naast, die men maar laat vergaan, laat vervallen en die daarom alle kleuren en lijnen krijgen, die een schilder zoekt. Zoo'n paar figuren als Tedeski en zijn vriend Monsieur Bertholet, ook een grijze patriarch, maar minder waardig, zich koesterend in de zon,



Foto freule J. Sandberg tot Essenburg. KOLENBRANDERS OP DE VELUWE.

philosopheerend over ik weet niet wat, hooren bij de huisjes, en de huisjes bij hen. Maar ik heb Tedeski daar alleen maar gezien op den Zondag, zijn witte kop en de grijze van Bertholet achter de zwaar bloeiende rose rozenstruik in het volle tuintje, philosopheerende, hun pijpen rookende, knikkende tegen het jonge goed dat den berg opkomt om in het dorp Zondag te vieren.

M. C. KOOIJ—VAN ZEGGELEN.

ALBUMBLAD.

(VOOR EEN BLOEMSCHILDERES).

Met uw pigmenten volgen na dat teëre,
Dat in zoo'n kelk verschuilt zich, tot ge 't vat
En 't vastlegt voor altijd, als kostbren schat —
O! 't is een kunst, die ik zou willen leeren.

Ik zou elk bloemgedroom, heel 't bloeibegeeren
Uitdrukken willen plastisch; en toch glad
Zou 'k houden willen 't schilderij. Kan dat?
Is 't mogelijk? — Wat vraag 'k toch? Komt hier mijnheeren.

Hier ziet gij, wat ik wilde en nog meer,
Blijkt diep ze in het hart die gladiolen;
Als ik een hommel was, ik zou verdolen
Daar, kon het 't leven kosten of de eer.

Zoo zijn levende bloemen niet — of juist:
Zoo zijn ze juist in haar onzgebren luister.

J. H. DE VEER.



Foto freule J. Sandberg tot Essenburg. KOLENBRANDERS OP DE VELUWE.